

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1190

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 decembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
1.046.	— Decret pentru încetarea funcției de prim-ministru al Guvernului României.....	2
1.047.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca prim-ministru interimar	2
D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
	Decizia nr. 453 din 24 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.....	3–7
H O T Ă R Ă R I A L E G U V E R N U L U I R O M Ă N I E I		
1.025.	— Hotărâre pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 217/2016 privind diminuarea risipei alimentare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 51/2019	7

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru încetarea funcției de prim-ministru
al Guvernului României**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 42 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere demisia prim-ministrului, domnul Ludovic Orban,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Ludovic Orban din funcția de prim-ministru al Guvernului României și se constată vacanța acestei funcții.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 7 decembrie 2020.

Nr. 1.046.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca prim-ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Nicolae-Ionel Ciucă ca prim-ministru interimar al Guvernului României, pentru a îndeplini atribuțiile prim-ministrului până la formarea noului Guvern.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 7 decembrie 2020.

Nr. 1.047.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 453**

din 24 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. b)**din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, excepție ridicată de Darius Liviu Bacî în Dosarul nr. 713/57/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 86 D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 2 iunie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea Constituțională, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 24 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia penală nr. 25/A/2018 din 16 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 713/57/2017, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, excepție ridicată de Darius Liviu Bacî într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare, formulată de autorul excepției împotriva unei decizii penale prin care au fost admise apelurile declarate împotriva unei sentințe penale prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, printre care cele de constituire a unui grup infracțional organizat, furt calificat și fals în declarații.**

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că, prin interpretarea dată dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție a adăugat soluția legislativă pronunțată prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 la textul Codului de procedură penală. Se mai arată că dispozițiile legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la egalitatea armelor,

generând o inegalitate între persoana acuzată și procuror. Se susține, totodată, că dispozițiile legale referitoare la recursul în casație dau posibilitatea formulării căii extraordinare de atac în situația în care în mod greșit s-a constatat existența unei cauze de încetare a procesului penal. Se arată că dispozițiile art. 438 alin. (2) din Codul de procedură penală, coroborate cu cele ale alin. (1) pct. 8 ale aceluiași articol, admit posibilitatea exercitării căii de atac a recursului în casație atunci când în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal, în situația în care aspectul anterior menționat nu a fost invocat pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși a fost invocat, a fost respins sau instanța a omis să se pronunțe asupra lui.

5. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că dispozițiile legale criticate sunt în acord cu normele constituționale invocate de autorul excepției. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 514 din 7 iulie 2015, paragrafele 15 și 16.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 25 mai 2017, care au următorul cuprins: „*Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: [...] b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal; [...]*”.

10. Prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a decis că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală,

instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal.

11. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) cu privire la statul de drept și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, anterior pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a Deciziei nr. 10 din 29 martie 2017, dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, instanța de contencios constituțional pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 514 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 737 din 1 octombrie 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

13. Prin Decizia nr. 514 din 7 iulie 2015, Curtea a reținut că, având în vedere natura mixtă a căii extraordinare de atac a contestației în anulare, respectiv cea de anulare și cea de retractare, reglementarea motivului de contestație în anulare criticat nu este de natură a încălca dreptul la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție. În acest sens, Curtea a constatat că, deși procedura reglementată prin textul criticat ar putea presupune administrarea unor noi probe sau reevaluarea unor probe existente, participanții la procesul penal beneficiază, prin aplicarea dispozițiilor art. 431 și 432 din Codul de procedură penală, de toate garanțiile procesuale pe care le presupune dreptul la un proces echitabil. Curtea a reținut, totodată, că prevederile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, exprimată în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție. De asemenea, Curtea a constatat că textul criticat reprezintă o aplicație în domeniul legii procesuale penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), conform cărora „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, coroborate cu cele ale art. 129, care fac referire la „condițiile legii” în reglementarea constituțională a căilor de atac. În acest sens, Curtea a reținut că reglementarea de către legiuitor, alături de cele două căi ordinare de atac (judecata în primă instanță și apelul), a căilor extraordinare de atac echivalează cu asigurarea unor garanții procesuale suplimentare în scopul aflării adevărului, principiu al aplicării legii procesuale penale prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală.

14. Prin Decizia nr. 637 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 126 din 9 februarie 2018, paragraful 16, Curtea a reținut, referitor la contestația în anulare, că aceasta este o cale extraordinară de atac ce poate fi formulată împotriva hotărârilor penale definitive numai în cazurile strict reglementate de normele procesuale penale ale art. 426 și în termenul prevăzut de art. 428 din Codul de procedură penală, la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere, respectiv la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre. Astfel, contestația în anulare este o cale de atac extraordinară, având drept scop îndreptarea unor vicii de ordin procedural ce atrag nulitatea. Această cale extraordinară de atac se promovează în condiții procedurale mult mai stricte decât căile ordinare de atac — cât privește titularii, termenul de introducere, cazurile de contestație în anulare, motivele aduse în sprijinul acestora, dovezile în susținerea lor, tocmai în considerarea caracterului aparte indus de legiuitor pentru această instituție juridică, datorat aspectului că prin aceasta se

ține la înlăturarea autorității de lucru judecat pentru o hotărâre penală definitivă și care își produce efectele. Prin aceasta, legiuitorul nu a permis reformarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat, decât în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului și doar în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 715 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 31 ianuarie 2017, paragrafele 18 și 19).

15. De asemenea, prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, mai sus invocată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a hotărât că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal.

16. Pentru a dispune această soluție, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut că expunerea de motive la proiectul Codului de procedură penală menționează că, din dezbaterile parlamentare care au avut loc, nu rezultă vreun element din care să reiasă că legiuitorul a dorit să deroge, în cazul art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, de la natura juridică a contestației în anulare și să îi confere, cel puțin pentru acest caz, și natura unei căi de reformare care să permită reanalizarea cauzei de încetare a procesului penal. S-a arătat, de asemenea, că prin reglementarea strictă a erorilor de procedură care pot justifica exercitarea contestației în anulare se urmărește, pe de o parte, respectarea autorității de lucru judecat a hotărârii definitive, iar, pe de altă parte, a securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive, care interzice rejudecarea unor aspecte avute deja în vedere de instanțele de judecată. S-a reținut, totodată, că nici Decizia Curții Constituționale nr. 514 din 7 iulie 2015 nu poate fi un argument valabil în susținerea posibilității instanței investite cu o contestație în anulare de a reanaliza cauza de încetare a procesului penal, atunci când aceasta a făcut obiectul controlului instanței de apel.

17. În mod similar, referitor la art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în literatura de specialitate s-a susținut că, deși dispozițiile legale analizate nu mai prevăd condiția ca instanța să fi omis să se pronunțe asupra unei cauze de încetare a procesului penal cu privire la care existau probe la dosar, aceasta nu poate conduce la o interpretare substanțial diferită a domeniului de aplicare a cazului de contestație în anulare supus analizei, în sensul că acesta poate fi invocat în condiții mai puțin restrictive decât cele prevăzute la art. 386 lit. c) din Codul de procedură penală din 1968. S-a susținut, de asemenea, că dincolo de interpretarea literală și gramaticală a textului, deși nu se mai prevede ca instanța să fi omis să se pronunțe cu privire la cauza de încetare a procesului penal, ci doar necesitatea existenței unei hotărâri de condamnare, aceasta nu înseamnă că, dacă instanța s-a pronunțat cu privire la cauza de încetare a procesului penal, în sensul că a apreciat că ea nu există, condamnându-l pe inculpat, contestația în anulare poate fi admisă. Odată ce instanța a analizat cauza de încetare a procesului penal, la cerere sau din oficiu, și a apreciat că ea nu este incidentă, pronunțând o hotărâre de condamnare ce a dobândit autoritate de lucru judecat, contestația în anulare întemeiată pe art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală nu mai poate fi admisă.

18. În contextul analizei aceleiași căi extraordinare de atac, cu privire la principiul autorității de lucru judecat, în jurisprudența sa, spre exemplu, prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 noiembrie 2015, paragrafele 17—18, Curtea a reținut că acesta este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe fiind necesar a fi interpretate în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în *Cauza Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Totodată, acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în *Cauza Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în *Cauza Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52).

19. Având în vedere cele arătate, Curtea a constatat că intenția legiuitorului a fost aceea de a nu permite reformarea, pe calea contestației în anulare, a unor hotărâri care sunt în puterea lucrului judecat decât în situațiile excepționale în care se remarcă erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului și în condițiile reglementate expres în art. 426—432 din Codul de procedură penală.

20. În fine, referitor la contestația în anulare, prin Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, paragrafele 17—18, Curtea a reținut că, în scopul asigurării celerității procesului penal, prin noul Cod de procedură penală, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecării în primă instanță și a prevăzut o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul. În acest fel, Codul de procedură penală în vigoare a redus durata soluționării cauzelor penale, dând, totodată, eficiență principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Curtea a constatat, totodată, că, potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, ce reglementează hotărârile supuse apelului, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Potrivit art. 417 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. Conform alin. (2) al aceluiași articol, instanța de apel este obligată ca, în limitele anterior arătate, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Potrivit art. 412 alin. (4) din Codul de procedură penală, apelul se motivează în scris, arătându-se motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază. Aceste motive sunt însă aplicabile prin prisma prevederilor art. 409 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora pot face apel: procurorul, referitor la

latura penală și latura civilă; inculpatul, în ceea ce privește latura penală și latura civilă; partea civilă, în ceea ce privește latura penală și latura civilă, și partea responsabilă civilmente, în ceea ce privește latura civilă, iar referitor la latura penală, în măsura în care soluția din această latură a influențat soluția în latura civilă; persoana vătămată, în ceea ce privește latura penală; martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile convenite acestora și amenzile judiciare aplicate; sau orice persoană fizică ori juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămate nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al instanței, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat o asemenea vătămare.

21. Din interpretarea coroborată a textelor legale anterior referite, Curtea a reținut că hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului care este integral devolutiv, cale de atac ce poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept.

22. Cât privește contestația în anulare, Curtea a reținut că aceasta poate fi formulată împotriva hotărârilor penale definitive numai în cazurile strict reglementate de normele procesual penale ale art. 426 și în termenul prevăzut de art. 428 din Codul de procedură penală, la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere, respectiv la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre.

23. Referitor la recursul în casație, prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 18 decembrie 2017, paragrafele 19 și 24, Curtea a reținut că scopul acestei căi extraordinare de atac este acela de a îndrepta anumite erori grave de drept comise la judecarea apelului.

24. Referitor la obiectul acestei căi extraordinare de atac, Curtea a constatat că pot fi atacate cu recurs în casație numai hotărâri penale definitive prin care s-a soluționat fondul cauzelor. Potrivit soluțiilor prevăzute la art. 448 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție, admitând recursul în casație, casează hotărârea atacată și, după caz, în funcție de motivul invocat, desființează și hotărârea primei instanțe, dacă se constată aceleași încălcări de lege ca în decizia recurată, sau poate dispune rejudecarea de către instanța competentă material sau după calitatea persoanei, fiind evident că și în această din urmă situație sentința dată cu încălcarea normelor privind competența după materie sau după calitatea persoanei este desființată în recurs. Așadar, pe calea recursului în casație se asigură verificarea legalității unor hotărâri penale definitive — prin raportare la cazurile de casare expres și limitativ prevăzute de lege — ca garanție a efectivității principiului legalității procesului penal.

25. Prin aceeași decizie, paragraful 22, analizând instituția recursului în casație din punct de vedere istoric, Curtea a reținut că, în reglementarea anterioară, începând cu Codul de procedură penală din 1936, recursul a constituit o cale de atac ordinară, și nu extraordinară, determinând verificarea legalității și temeiniciei hotărârii atacate, pentru o serie de motive expres prevăzute de lege. În noua reglementare însă, recursul în casație a devenit o cale extraordinară de atac, de anulare, dată în competența exclusivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Noul Cod de procedură penală a revenit la sistemul clasic al dublului grad de jurisdicție, constând în fond și apel, astfel că în recurs nu se rejudecă litigiul, respectiv fondul cauzei, ci se apreciază dacă hotărârea dată corespunde sau nu legii. Recursul în casație reprezintă, așadar, un mijloc de a repara ilegalitățile și nu are drept obiect rezolvarea unei cauze penale, ci sancționarea hotărârilor necorespunzătoare, cu scopul de a

asigura respectarea legii, recursul având și un rol subsidiar în uniformizarea jurisprudenței. Întrucât recursul în casație nu are ca finalitate remedierea unei greșite aprecieri a faptelor și a unei inexacte sau insuficiente stabiliri a adevărului printr-o urmărire penală incompletă sau o cercetare judecătorească nesatisfăcătoare, instanța de casare nu judecă procesul propriu-zis, ci judecă exclusiv dacă hotărârea atacată este corespunzătoare din punctul de vedere al dreptului, adică dacă aceasta este conformă cu regulile de drept aplicabile. Astfel, spre deosebire de contestația în anulare — care vizează îndreptarea erorilor de procedură — și de revizuire — cale de atac ce urmărește eliminarea erorilor de judecată —, recursul în casație are ca obiect verificarea conformității hotărârii atacate cu normele juridice aplicabile, în scopul îndreptării erorilor de drept. Motivele de recurs, potrivit noii reglementări, se limitează la cele prevăzute de art. 438 alin. (1) din Codul de procedură penală, și anume: nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente; condamnarea inculpatului pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală; încetarea în mod greșit a procesului penal; lipsa constatării sau constatarea greșită a grațierii pedepsei aplicate inculpatului și aplicarea de pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege. Cu excepția primului caz de casare — necompetența instanței —, care se referă la încălcarea unor norme de procedură, celelalte motive de recurs au în vedere încălcări ale legii penale, unele având implicații și în soluționarea acțiunii civile (a se vedea, în același sens, Decizia Curții Constituționale nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragrafele 16—20).

26. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea constată că contestația în anulare este o cale extraordinară de atac ce poate fi formulată împotriva unor hotărâri judecătorești definitive, în vederea îndreptării unor erori de procedură, ce nu au putut fi invocate în faza apelului. Acest aspect rezultă, de altfel, și din analiza cazurilor în care aceasta poate fi exercitată, reglementate la art. 426 lit. a) și c)—i) din Codul de procedură penală.

27. Curtea reține, de asemenea, că, spre deosebire de contestația în anulare, recursul în casație este o cale extraordinară de atac ce poate fi promovată împotriva unor hotărâri judecătorești definitive prin care este soluționat fondul cauzei și are ca scop îndreptarea anumitor erori grave de drept comise la judecarea apelului.

28. Cauzele de încetare a procesului penal sunt, conform art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, cele prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e)—j) din același cod, respectiv: lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale [art. 16 alin. (1) lit. e)]; a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică [art. 16 alin. (1) lit. f)]; a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii [art. 16 alin. (1) lit. g)]; există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege [art. 16 alin. (1) lit. h)]; există autoritate de lucru judecat [art. 16 alin. (1) lit. i)]; a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii [art. 16 alin. (1) lit. j)].

29. Având în vedere natura cauzelor de încetare a procesului penal anterior enumerate, orice greșită apreciere a instanței cu privire la incidența acestora constituie o greșeală de drept, ce

implică reevaluarea fondului hotărârii judecătorești astfel pronunțate.

30. Spre deosebire de ipoteza anterior invocată, omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la incidența unei cauze de încetare a procesului penal reprezintă o eroare de procedură, în acest caz instanța neanalizând aspectele ce ar putea determina o soluție de încetare a procesului penal.

31. Așa fiind, invocarea de către persoana condamnată a unei cauze de încetare a procesului penal, care ar fi existat la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive de condamnare și asupra căreia instanța de apel s-a pronunțat — și nu doar a incidenței în cauza în care persoana a fost condamnată a unei cauze de încetare a procesului penal asupra căreia instanța de apel a omis să se pronunțe — presupune o critică a raționamentului judiciar făcut de instanța de apel cu privire la cauza de încetare a procesului penal invocată de persoana condamnată, cauză analizată cu prilejul soluționării apelului, și, implicit, o reevaluare a fondului cauzei, prin invocarea unei căi extraordinare de atac, ceea ce ar transforma contestația în anulare într-un apel deghizat.

32. Având în vedere diferențele dintre calea extraordinară de atac a contestației în anulare și cea a recursului în casație, Curtea reține că o asemenea greșeală juridică (constând în faptul că instanța s-a pronunțat greșit cu privire la lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal) ar putea fi îndreptată, eventual, pe calea recursului în casație, aceasta fiind calea de atac reglementată de legiuitor în scopul îndreptării erorilor de drept comise cu prilejul judecării apelului. Spre deosebire de aceasta, incidența unei cauze de încetare a procesului penal asupra căreia instanța de apel a omis să se pronunțe va fi invocată pe calea contestației în anulare, care are ca scop îndreptarea unor erori de procedură care nu au putut fi înlăturate pe calea apelului.

33. Curtea reține însă că ipoteza invocată de autorul excepției de neconstituționalitate nu se regăsește, în prezent, printre cazurile în care poate fi invocat recursul în casație, întrucât art. 438 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură penală vizează, în mod expres, doar ipoteza dispunerii în mod greșit a încetării procesului penal, nu și soluția simetrică a greșitei nedispunerii a încetării procesului penal. Reglementarea acestei din urmă soluții ar putea constitui obiectul unei viitoare intervenții legislative a Parlamentului asupra prevederilor art. 438 din Codul de procedură penală sau ar putea face obiectul unei viitoare analize de constituționalitate a dispozițiilor legale anterior menționate.

34. Prin urmare, Curtea reține că omisiunea instanței de a se pronunța asupra unei cauze de încetare a procesului penal poate face obiectul căii extraordinare de atac a contestației în anulare, prevăzută la art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, pe când, soluția greșitei nedispunerii a încetării procesului penal, în situația în care instanța, în mod eronat, a constatat lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal nu face obiectul de reglementare al textului criticat. Cu toate acestea, având în vedere natura instituției recursului în casație, greșita pronunțare a instanței cu privire la lipsa incidenței unei cauze de încetare a procesului penal este necesar a fi reglementată la art. 438 din Codul de procedură penală.

35. Având în vedere toate aceste considerente, soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 este una corectă, fiind în acord atât cu natura juridică a instituției contestației în anulare, cât și cu jurisprudența Curții Constituționale.

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Darius Liviu Baci în Dosarul nr. 713/57/2017 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și constată că dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 217/2016 privind diminuarea risipei alimentare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 51/2019

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Alineatul (2) al articolului 6 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 217/2016 privind diminuarea risipei alimentare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 51/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 8 februarie 2019, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Operatorul receptor poate dona alimente, așa cum au fost recepționate de la operatorii donatori sau sub formă de alimente gătite/preparate/transformate, prin utilizarea acestor alimente în incinta cantinelor sociale sau a altor obiective de alimentație publică care funcționează în baza Legii asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. II. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Aurel Simion,
secretar de stat

București, 27 noiembrie 2020.
Nr. 1.025.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

